

n o v i n y p o t u l n é a k a d e m i e

Uši a Vítr

Měsíční noviny

Narozeniny Nikoho & LES

tys dopad 2013

vydává občanské sdružení Proximus v nakladatelství Vetus Via, s podporou přátel a spřízněných duší

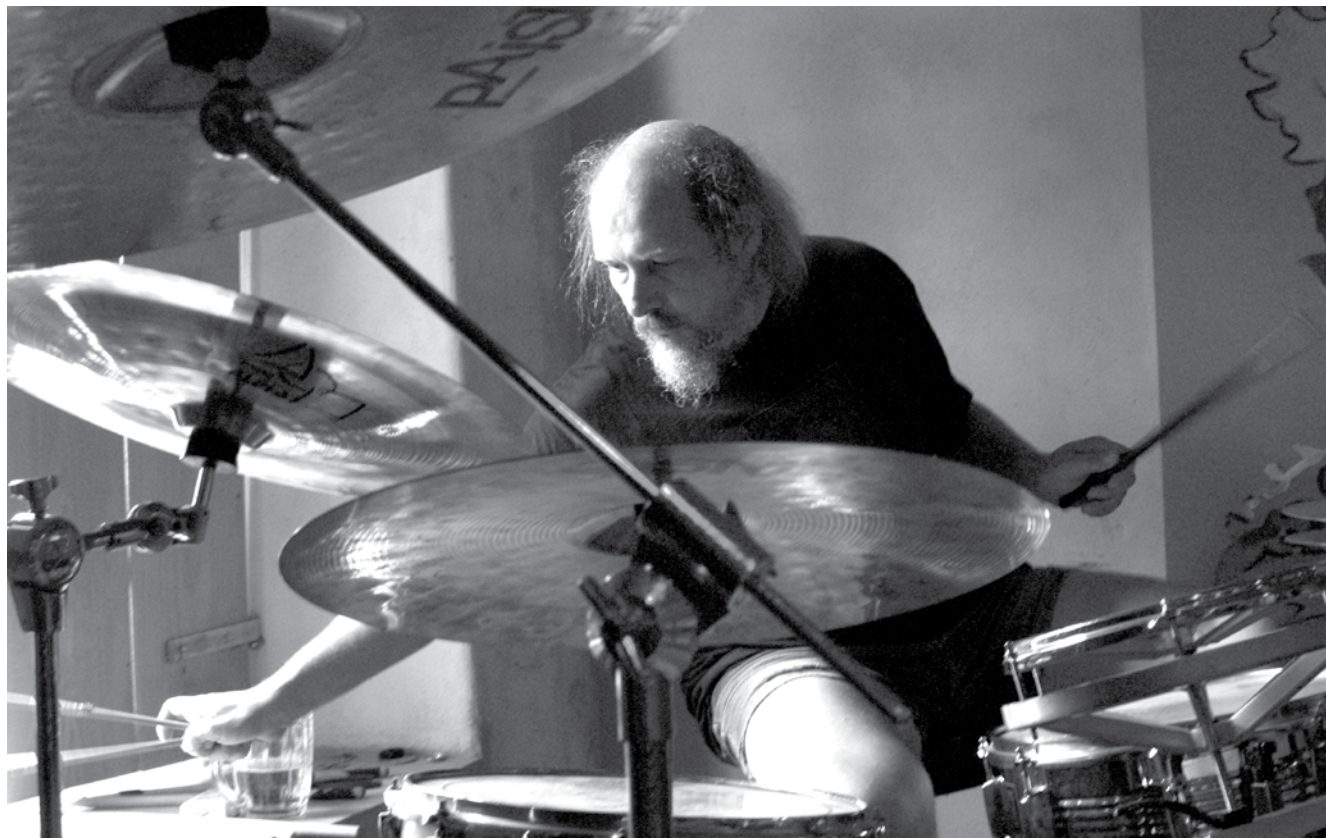
„člověk nemůže přehlížet zločiny druhých“

Roman Karel (nar. 1964), výtvarník, hudebník a pisatel z Rýmařova. Zakladatel kapely Sibérija, přezdívané Hanácká zima, vystavuje sám i s přáteli, organizátor různých sešlostí. V brněnské Galerii Pod Petrovem letos vystavoval svou akrylátovou malbu.

Romane, právě jsem od Tebe dostal velice pěkný článek o Medorkovi Petra Plácáka, který si od Tebe před časem vyžádala redakce „Rýmařovského horizontu“, což doplňuje rovněž publikovanou reakcí jednoho rýmařovského „Pražáka“, který v ní obhajuje „poctivé a obyčejné lidi“,

které Ty's prý svým textem napadl. Jak se cítíš v takovémto „horizontu“ vyjadřování, sám jako muzikant a kumštýř výtvarný bytuje v tom sibérijsko-sudetském koutu současného „česka“ jistě už řádku let? Jsem rodilý Rýmařovák, a pajnž je to město malé, vím, koho jsem svým tex-

tem nasral, nebo naopak potěšil. Před časem byl se mnou veden rozhovor pro RH (Rýmařovský horizont) a tehdy se mi podařilo vytočit komplet místní mysliveckou „bolšoju smečku“ včetně starosty, jejich „Alibabu“, ještě před tím soudružku vedoucí stavebního odboru

Roman Karel v kapele Sibérija, undergroundový večer v Haňovicích, rok 2012, foto: Fido.

atd. Nejsem žádný grafoman, ale jsou situace, kdy člověk nemůže přehlížet zločiny druhých.

Do nedávna byl RH nepochopitelně cenzurován. To mě a pár přátel přinutilo vydat vlastním nákladem necenzurované noviny s obráceným a rozstříleným městským znakem na titulní straně a distribuovat je přímo do schránek. A ono to skutečně zabralo. Byla potichu obměněna redakční rada a doplněna právě kamarádem, knihomolem Vladimírem Stanzelem, který se účastnil svými úvodníky obou necenzurovaných listů. Je to zatraceně chytrý a vzdělaný člověk publikující snad v brněnském Hostu, učí jazyk český na místním gymnáziu. Využíváme svého práva na svobodné šíření informací, ale v životě by nás nenapadlo, že 20 let po revoluci budeme muset ono právo takto hájit. Stále ještě patříme mentálně na východ a navíc mnoho lidí zůstalo v klecích a bojí se z nich vystoupit. Tím dávají

prostor darebákům, kteří se opět usadili v nejrůznějších institucích a na radnicích a snaží se tam zabarikádovat. Je jen na nás, zda si to necháme líbit.

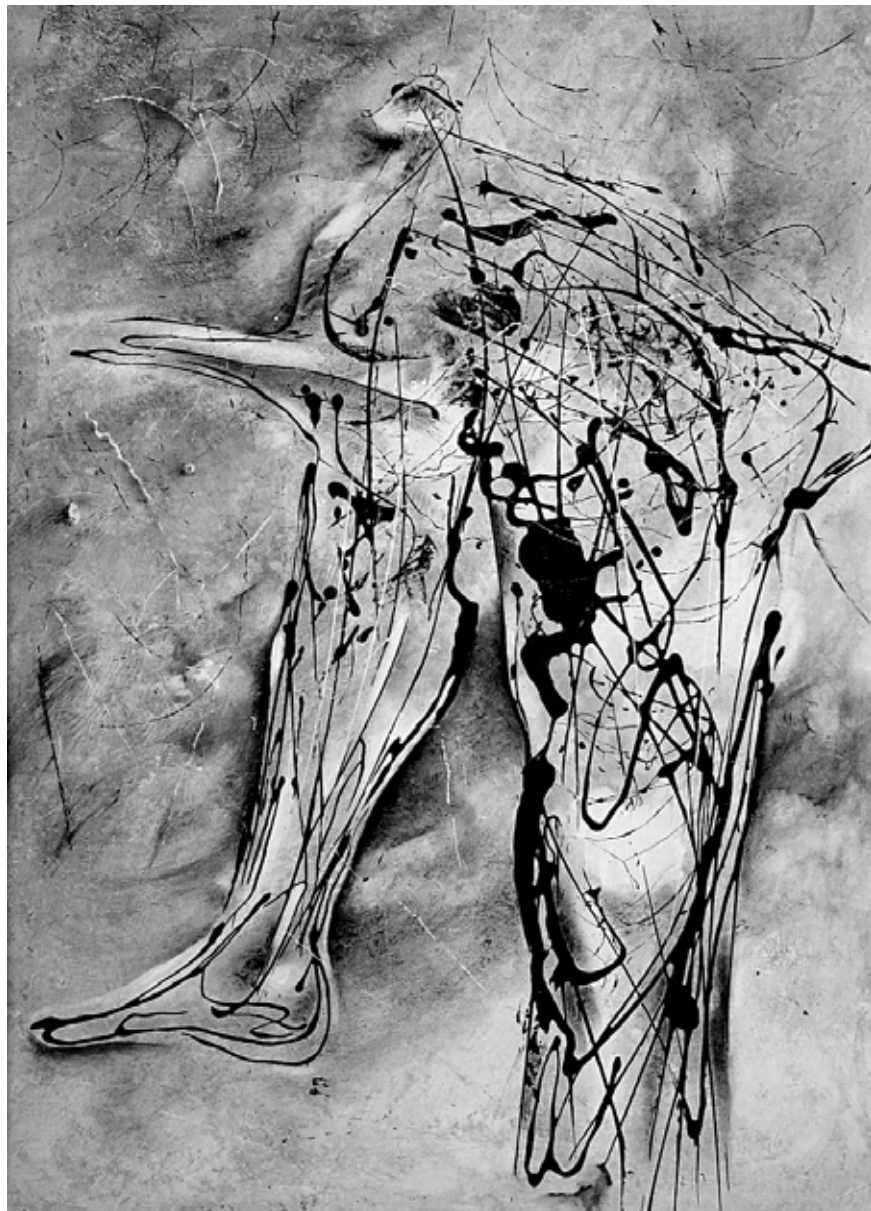
Já to měl v rodině takto nastaveno odjakživa. Bydleli jsme v patře rohového domu na náměstí s okny orientovanými do uličky a vždy před 1. májem jezdila taková ta plošina s nějakým „volně zavěšeným cestujícím“, který vylepoval do oken ruské a české papírové vlajčky. To bylo něco na moji máti, otevřela okno a přímo do tváře „pracujícímu lidu“ vrhla nadávky: „A že okamžitě musí sundat tu jejich výzdobu, že ona ten bordel uklízet nebude...“. Stejná situace se opakovala každý rok, až politrukům došla trpělivost a před dům vždy strategicky umístili udírnu, aby přes hustý dým nebyla okna vidět. Naše okna byla jediná v celém rudém kraji, snad kromě márnice, kde vlajčky nikdy nevisely. A to ještě chodila k rodičům, kde „krasivoju“ výzdobu

likvidovala taky. To víš, že jsem byl patřičně hrdý, všem jsem se chlubil a okna ukazoval nechápajícím spolužákům. Jako zubní instrumentářka v Břidličné řadila v čekárně ve fabrické ordinaci potentáty pěkně do fronty s proletariátem a netrpěla jim žádnou protekcí a předbírání. Do toho vždy utrousila pár nepatřičných poznámek. Tak ji soudruzi k její nemalé radosti přeřadili na polikliniku domů do Rýmařova. Nezasloužila si totiž čest pracovat po boku ušlechtilých pracujících v největší regionální továrně. A takovými drobnými akcemi jim ztrpčovala jejich vládnutí a boj za světový mír. Byla to její pomsta za jejího otce, mého dědu, kterého neprávem zemetli v jednašedesátém na Mírov. Otec byl do Rýmařova vyhnán coby nepřizpůsobivý element na umístěnku z rodné Jihlavy a jako pedagog nesměl být zaměstnán v jiném městě. Dokonce mu zakázali učit občanskou výchovu. Jednou provždy. To jej samozřejmě „strašně sralo“ a konečně se mohl v klidu věnovat milované archeologii. Archeologie, nebo spíše historie, byla považována za poměrně neškodnou až po husitské války, které měly jediný a správný výklad, tam už to nebyla prdel. Překopal s kamarády celé město až do základů, odhalil a doložil četnými nálezy jeho historii. Od prvních původních osad přes německou kolonizaci až po tragické minulé století včetně zmapování poválečného odsunu a jeho velmi tragických a nesmyslných obětí. Opět k velké nevůli místních bolševiků a zlatokopů.

No a pokud jseš od malička takto pozitivně deformován, máš k tomu dalšímu velice blízko a je jedno, zda jde o muziku, výtvarno nebo jiné múzy. Vždy je v tom trochu vzdoru, trochu rebelie a dobrodružství.

Je v tom velká odvaha, protože dosídlenecké doby velmi dobře pamatuju, moje rodina nebyla tak radikální, o to radikálnější jsem se pak stal vlastně (při vší úctě k mým rodičům) já sám. Ale k současnosti. Maocetungovské „bouřit se, bouřit se...“ nám asi vyhovuje oběma, jak Tě rodinná výbava disponovala pro Tvé současné snažení – přinejmenším – výtvarné a hudební? Od koho ses učil, v čem pokračuješ? Je na co navazovat?

No, až tak radikální nebyli, spíše se snažili přežít nějak slušněji s hroživou perspektivou žádné výrazné změny. Jako mimino mně otec ukládal při zkouškách jejich kapely do futrálu od kontrabas Vladimíra Václavka st., otce

Obraz Romana Karla byl použit i na titulní stranu desky skupiny Sibirija – Nikdo neutěče.

známého a zásadního dunajovského Vladimíra „Venci“ Václavka. Hrávali spolu v 60tých letech v jazzové kapele „Exodus“ např. s Otou Roubalem, saxofonistou Gustava Broma, později Pavla Smetáčka. Praděd Vilém hrával dokonce v brněnské opeře na violoncello, potom dlouho v Terstu. Sám jsem s hudbou neměl nic společného až do puberty, vlastně ani noty neznám. Výtvarnu se naopak věnuji podstatně déle. V otcově linii tomu tak bylo od pradávna, je to na chlup stejné jako u amerických policajtů ... to jsou celé rodinné klany! No a my jsme zase takový nenápadný drobný český klan – pěkně naklonován. Otcův strýc Láďa, skvělý malíř, byl velkým přítelem jihlavského Gustava Kruma, vynikajícího ilustrátora historie a mého otce brávali s sebou do plenéru. Mílu Doleželovou – věhlasnou malířku cikánů, navštěvoval zase otcův brácha Bedřich, též malíř – autodidakt. A tak bych mohl pokračovat S přáteli z „Octopu“ se ale především zabýváme výstavnictvím, určitě více jak 25 let. Díky blízkému fotografu Jindřichu Štreitovi ze Sovince jsme se od počátku dostávali k nejúžasnějším dílům moderního českého umění a v tom hodláme pokračovat co nejdéle. Vše co děláme je sice amatérština bez jediné koruny, ale máme dost přátel, kteří nám věří a v našich aktivitách nás podporují. Takže od všeho tak trochu, jsem poloprůdch nevzdělaný, lenivý a chybí mi hlubší vzdělání, ale když nás to s kamarády baví...

Jak vznikla Sibérieja?

Na začátku stál zrovna nikde nehrající skvělý muzikant Tony Joni, rémařovskej Hendrix (začínal s Vladimírem Václavkem v Modrých invencích koncem 70tých let). Chodil ke kamarádovi Pavlovi Paseckému na zahradu popíjet a brnkat na kytaru někdy kolem r. 2000. O Vánocích mne oslovili v naší kapličce pivní – Na Růžku – a já se hned přidal. Posléze přišel akordeonista Jirka Slavičinský a klarinetistka Martina Mácová. Tato sestava trvala cca 5 let a byla to doba hledání, pokusů a omylů. Jirka odešel do světa, Martina začala studovat a Pavel řešil své záležitosti. Vždy se mi líbil přístup blízkého (i geograficky) Brixbarbandu, dua z Libiny a tak jsme navázali spolupráci, která trvá dodnes. Zpěv jsme nikdy nezkoušeli, nějak nás to obešlo a popravdě ani nenapadlo. Jediný hlasový projev se objevil paradoxně na nahrávce našeho 2. CD, kdy jsme oslovili skvělého muzikanta, též

Roman Karel uží svůj obraz, Setkání laskavých šilenců v Mandragoře, rok 2012, foto: V. Havran Smýkal.

vokalistu Miloše Dvořáčka a Vladimíra Václavka, rýmařovského guru a zásadní postavy našich dřívějších hudebních snah. V současné době hrajeme v trojici a necháváme vše další přirozeně plynout. Materiál na CD by asi byl, nejsou však prostředky a mecenáši vymírají. Podstatné je ale pro nás hraní na akcích s lidmi s podobným hudebním názorem a zaměřením. Samozřejmě právě Hynkovy zámky patří do nejbližšího okruhu. Nemá význam zde všechny ty výborné lidi jmenovat, ostatně by se sem ani nevešli. Pokud to jen trochu jde, snažíme se i my občas organizovat nějakou sešlost v Rýmařově či Libině.

Letos bída byla, ale příští rok bude zase lépe ...v plánu je krom výstavního plánu Octopu na www.muzeumrymarov.cz též koncert Fidler-Konopásek (Noční pták), Chadima-Richter, Vladimír Václavek a určitě něco tradičního „Na Růžku“.

*Rozhovor započal J. E. Frič
a dokončil René Müller
v listopadu 2013*

Ještě poznámky cestou

vím, že se dále nedostanu než k fragmentům, citacím, k citacím sebe sama, vracím se k prvním důvodům, k dáváním zápiskům, značeným nedůsledně, substanciálně, zkratovitě, dnes i smysl na mnoha místech nejednoznačný, přesto se k nim znovu obracím, abych aspoň takto se s nimi vypořádal, pro tuto chvíli, třeba i jednou provždy, Brno, 6. 11. 1972, návštěvou u J. Š. (kterého jsem právě včera zmínil, a který z mnoha mých úvah – ať jmenován či zamlčen – se dere na povrch, jako polemický protějšek, jako úctyhodný myšlenkový nepohyblivý balvan, jako opora filosofie po výtce ve smyslu existenciálním), „Dokonalost a míra. Kýč. Panna Maria Syrakuská: Ta, jež pláče – sádrový obraz: kýč! J. Š. říká: „Ona prostá věřící, modlí se k obrazu, může vidět čistou krásu!“ Dokonalost, míra, krása, číslo: číslo ne(jen) kvantita, ale (i) kvalita. Jde o to, co (ne jak, kolik...) Dítě když maluje, maluje vždy něco; to jak je přidáno; výtvar také nikdy nemůže být kýč. J. Š. říká: „Tam je klíč. – Vždycky když se před kupou papíru dostanu k jak, okamžitě vstávám od stolu.“ Otokar Březina říkal: „Jakmile dojdou k dokonalé formě, jakmile určitý styl, určitou formu dokonale ovládnou, nechávám ji být a jdu dále.“ – Hrůza a absurdnost z opakování. Sadismus a absurdnost, když se tvrdí, že Mše je opakováním... Jiří K. (rovněž hovořu přítomný) upřesňuje: „Po prvním svatém Přijímání by se mělo vlastně umřít. Tento zážitek z dětství byl pro mě hrozný. Bylo mi strašně, byl jsem bledý a měl jsem skoro smrt na jazyku. Ostatní děti se štouchaly, štípaly, ale mě museli rodiče křísit k životu. Připadalo mi absurdní znovu se vracet do života.“ Toho dne také J. Š. mluvil o příliš snadném odpuštění v křesťanství: „Pokud se ztratí věci nenahraditelné, nemělo by to být odpuštěno, protože je to *krádež na smrti*.“ Soucit a láska, dle J. Š., jsou antagonismy. Láska Boží je bez slitování (Melanie Calvatová), v lásce je hodně bezohlednosti, ba přímo krutosti. V lásce není slitování. Naopak soucit vede ke smrti. Je jistá absurdnost v tom, tvrdí J. Š., ošetřují-li nemocné právě světcí. „Nemocný se chce uzdravit, kdežto světec mu přeje více, přeje mu něco lepšího.“ – Později je řeč o naději. Naděje je nacházena až na samém dně beznaděje. J. Š. dodává: Je známo, že těžce nemocní lidé hrozně si během choroby *zousfují*; ale není-li už vůbec

žádná naděje, není-li už vůbec žádný záchranný bod na obzoru, ve chvíli naprosté beznaděje, svitne jiskra *opravdové* naděje. J. Š. říká, že je to zkušenost přímo klinická! – Vědění a víra. Věda ví a bude vědět stále více – o ničem. Věda je pomalým dospíváním k Nihil. Věda v porovnání s mystikou. Také mystika ve všech svých typech, ať západní či východní, dospívá k *ničemu*. Jedni se stávají kacíři (Eckhart, Böhme), druzí se obracejí k autoritě církevní (Sv. Tereza, Sv. Jan z Kříže). Je řeč také o věštbě – nikoli následnost, ale synchronizace. Pohled seshora visle dolů, napříč časem, synchronně. Možnost a závažnost věštby (C. G. Jung).“ – to jsou tedy zápisky, poznámky z toho podzimního dne roku 1972, ale nacházím zde na dalších třech papírech několik zápisů ještě starších, ze začátku roku, ty závěrečné, před „návštěvou u J. Š.“, jsou pouhé citace (23. 3. 1972): „V den vypuknutí první světové války (13. 7. 1914) si zapisuje Franz Kafka do deníku: „Ale psát budu přese všechno, bezpodmínečně, je to můj boj o sebezáchovu.“ – „Necítíme se tu dobře, necítíme se doma. Dokud nám nebude zaručena nesmrtelnost, nebudeme uspokojeni a budeme se navzájem nenávidět, ač máme potřebu se milovat.“ (Eugène Ionesco, *Drobtivý deník*)“ – toť tedy jeden z návratů do minulosti, která tak či onak patří i k té současnosti aktuální, jak ostatně i z dalšího psaní vysvítá, případně ještě vysvitne –

J. E. Frič, 12. 7. 2013,
Brno – *Alfa Passage*, 15:18

napadá mě často porovnání, jak se žilo dřív a jak se žije dnes, je to logické, stárnu (nemoudřím, naopak vzpomínám na wildovský bonmot o tom, že „tragedií stárí je, že je člověk mlád“!), stárnu a přemýšlím nad tím, jak je možné, že dříve se o penězích mnoho nemluvalo, zatímco dnes se o nich mluví permanentně, dřív jogurt s rohlíkem byla docela normální večeře, ovšem musím zase říct, že ten jogurt byl nejspíš jiný, a ten rohlík taky, nehledě k tomu, že stál 30 halířů a jogurt něco přes korunu, úžasné vymoženosti jsou dnes, ohromné ledničky nabitě kdovíjakými zásobami, špajzy a sklepy jakbysmet, ale na nic takového si ze svého dětství

nevzpomínám, uzounká spíž vestavěná do kuchyně, nějaká marmeláda, polosochlý mazanec, předvěčerejší a stále požitelný chleba, snad nějaká konzerva, mléko kupované do bandasky se svařovalo a nechávalo vychladnout, syrové mléko se prakticky nepilo, vařilo se z toho, co se přineslo, moc se o tom nemluvalo, nakupoval jsem pro celou rodinu (čtyřčlennou), 2 l mléka, kilo chleba, pět rohlíků, čtvrtku másla, sýr eidam, tvarůžky, brynz (kterou jsem dostával na dopolední svačinky do školy a byl jsem tou brynzovou chutí tak udolán, že některý ten úhledný balíček jsem strčil místo do školní tašky do nočního stolku, odkud jsem jej likvidoval, až když nakysle páchl), taky ryby se jedly, zavináče („rolmopsy“), více se vařilo, brambory, přední maso, sem tam nějaký trvanlivější salám, hlavně si vzpomínám, že nějak všechno toto nebylo téma, byly nějaké peníze, tak se za ně něco nakoupilo a snědlo, na ošacení se toho ovšem vydávalo taky málo, jedny boty, které se nechávaly nově podrazit, druhé boty na zimu, měl jsem samozřejmě i období teniskové, ale to brzy zase ustoupilo těžkým botám, které sloužily v zimě v létě, nemohu zkrátka než přemýšlet nad tím, jak se akcenty důležitosti, vlastně řeklo by se akcenty hodnot, posunuly, a nářky nejrůznějšího druhu opanovaly každé konverzační pole, to byly prostě věci, onichž se nemluvalo, byla to v 50tých a 60tých letech všichni tak nějak stejně, mám za to, že se ani moc nezávidělo, nějak mi nic z toho, co dnes cítím jako těžké hodnotové negativum, v paměti neutkvělo, lidé se zřejmě soustředili na prostší věci, slušný život třeba, četbu pěkných knih, do biografu se poměrně hodně chodilo, do divadel (pro mne limit – rok 1969...), nějak se žilo normálně, po hospodách se chodilo, když byly peníze, nebyly-li, koupila se láhev, vypila na mezi nebo v starém bunkru, naprosto mi vyhovuje výrok vzácného člověka, básníka a překladatele z ruštiny Josefa Sedláka, který na jakousi otázku po penězích, co se dá dělat, a co ne, odpovídá prostě: „s penězi je to jednoduché, – ty buď jsou, anebo nejsou“, Pán Bůh zaplať za takovou jasnost úsudku, za zdravý rozum – v podstatě –

J. E. Frič, 22. 9. 2013,
Brno – *Alfa Passage*, 00:35

Sépiovou kostí

Petr Pustoryj (vl. jm. Petr Palarčík), narozen 1963, Váha. Knižní grafik, výtvarník, fotograf a básník. Publikoval v časopisech Psí víno, Host, Dotyky, Salon Právo, Lžička v šuplíku, Herberk. V r. 2004 vydal sbírku textů Den a noc (Votobia, Olomouc). Je zastoupen v antologii Vertikální nostalgie (Votobia, Olomouc 2001). V šuplíku zůstává sbírka Toulky loutky. Básně hospodské, věnované a jiné. Je ženatý, má dceru. Žije v Olomouci.

QUOUSQUEM TANDEM PARDE

(N. Holubovi)

s každou defekací je tu
pocit znovuzrození
ale život věčný parde
tak jako i po koitu
opět blíže je a není

v slepém ritu přehrán
každodenností bičem
z hovna spleteným se
obracíš do střívek
virtuálních jitrnic

abys zavčas - jedinkrát
zakusil to vše a zrovna zhola nic
v nichž se tvůj mýtus bez záruky
v sekundy kundě jednou
provždy zázračně vrací

PISSOIR NOIR

(NÁDRAŽKA)

(P. Limbartovi)

vlezl a úslužná hajzlbába v buňce
ó děkuji převelice dí
když vrací mince
a dál se vzdělává v knížce

u pisoárů vedle po očku
tlustej cikán vedrem zasolenej
mlaská maso klacka ve dlani
a medle druhéj taky nelení

dochcal dopnul se a odchází
u kasy se pro jistotu ohlíd
cikáni nejsou hned tak hotovi
šetřej na lepší časy

LÁSKA SE CHLASTÁ

(J. & V.)

prosinec
stabilních deset stupňů
pivo a vzduch
naděžda má čtyřicet
ten její ji mlátí
páč trochu hraje
má monokl
nakoplý břicho
a zkurvený záda
dělala u krav
metráky píce
dnes devět let na sociálce
ten její pije
až devět litrů jabčáku denně
a jeden
bez druhýho
si nedovedou nic představit

NÁDRAŽKA

(SE VZPOMÍNKOU NA SELIKO BAR)

(P. Zábumenskému)

chlap co vypadá furt stejně
nehybně sedí za tím stolem jako
před pětadvaceti lety a okukuje je
kluky-šulinky
chodíval s nima i chcát
a pak se řekne dvacet pět
nebo padesát
ustát nebo odestát
jeden lokál stejnej svět
pivo jedno jedno čemu rozumět
jestli očumoval
nebo poslouchal

MOTÝL

(J. Dadákoví)

modrásek střihnul křídly
a odletěl v zobáku rehka
stojíme se štopkou šnapsu
mlčky na zápraží
každá otázka je lehká

PISSBOOK

(NA HAJZLU V PONORCE III)

(R. Müllerovi)

vždycky tu zvedneš hlavu
hledíš
zda cosi nového na zdi
a zas vše při starém
nic překvapivého

vracíš se ke stolu
čučíš před sebe
do piva
na chápavé tváře kolem
a kolem
a nic
nevíš co
proč a zač

zvedni tu palici kousek
kousek výš
možná ti dojde
že nejsi iks z nemanic a pouhý
přizdichcáč
ale svého světa
brousek

Festival poesie Potulný dělník 2013 v brněnském klubu Boro. Několik momentek z kuloárů hledáčkem Zdenka Vykydala.

Dřevěná cikáda

GINNUNGAGAP

JSEM ŽIVOTU DĚVKOU

2013, Ears&Wind Records, CD

Kdo by neznal legendární Skrytý půvab byrokracie? Málokdo však měl tu čest vidět a slyšet o jejich předchůdcích, tempostatickém undergroundu – pražské kapele Ginnungagap. Kapela reálně existovala v letech 1998–2006 a odehrála jen minimum veřejných koncertů, zanikla dřív než se dostala do širšího povědomí. Přinášíme výběr z dochovaných záznamů které prošly zvukovou úpravou ve studiu Chlív. Výběr

z cca 20-ti živáků z festivalů Kadeřábek, Babí léto, z hradu Točník a klubu RAF. 24-stránkový buklet s historií kapely, texty a fotografiemi.

DESET LET EARS&WIND RECORDS

2013, Ears&Wind Rec., fotosešit+DVD

Sešit fotografií Emira&Chaliho z výročí vydavatelství 16. a 17. listopadu 2012 v brněnském klubu Boro, kdy Emir po dva dny poctivě dokumentoval dění v meze brněnského undergroundu. Vystoupili: Míra Kubín, Hrozně, Hynkovy zámky, Stará dobrá ruční práce, Nedělní lidé, Já jsem poznal..., Záviš, Josef Klíč, Hokr, Týršova společnost, Česnekové hlavy, Čočka, Martin Sedlák, Petr Machač, Róbert Jurínek, Marek Timko, Ivoš Krejzek, Marek Sobola a další...Návdavkem DVD, 45 minut,

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

ROUNO PELICHÁ/LAZY WAVE 93

2013, Ears&Wind Records, CD

Nově nahrané staré hity trebičské undergroundové smečky, která právě slaví 20 let existence!

Nahráno 4. listopadu 2013 v brněnském studiu Chlív Vítka Rašky.

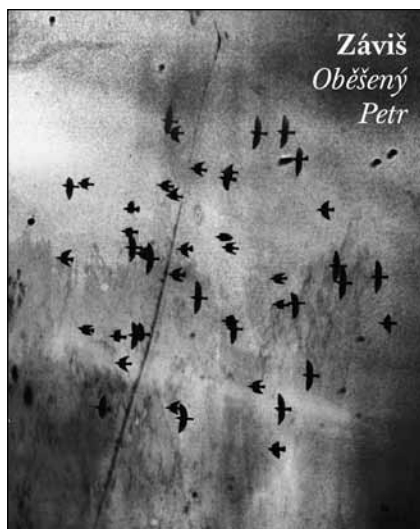
Skladby: Klaviatury, Obličej, Ptáci, Koloběh dnů, Psychický traumatismus, Hvězdy, Háboš a bonus Holoubek. Skladby, které doposud nikdy nevyšly, dají zavzpomínat na divoké počátky souboru. Obdobné vydání jako Veřejná zkouška DG307 z roku 2009. Ultralimitovaná plechovková edice v designu Desnise Wild, navíc na black CD-r.

ZÁVIŠ

OBĚŠENÝ PETR

2013, Ears&Wind Records, kniha

Slavná knížečka veršů a mikropovídek knížete moravského pornofolku Záviše. Knížku jsme usadili do nového hávu s ilustracemi Vladimíra Havrana Smýkala. Na ploše sto stran se tak prolínají Závišovy texty a Havranovy grafiky. Svou

trochou do mlýna přispěl i Karel Lála – ten bude knihu také křtít, dále texty obohatil Josef Plotzer, Emir&Chali a Fido.

Zdánlivě o ničem jsou tyto pestré příběhy. Jsou tak o ničem, jako zdánlivě o ničem je obyčejný všední den, který sa však stane úrodnou zahrádkou, když člověk dovede najít půvab i v hovně. V třesnutém životě nás takový dar často drží nad vodou.

Tak se držte!

(Josef Plotzer)

Bibliofilové pozor, knížka vyjde v limitované, signované řadě 150 ks. Reedicí Závišovy první knihy současně Ears&Wind Records vydává svůj první knižní titul.

**Ears&Wind Records
připravuje na rok 2014:**

HAVÁRNA

Olomoucká bordelářská kapela Havárna natočila v listopadu 2013 studiový materiál pro novou desku. Titul bude oděn do zcela netradičního balení a pokřtíme ho na akci Homér's Memorial 10.–11. ledna 2013 v brněnském klubu Boro.

KRONIKA KRÁKOR 1998–2013

Knihy fotografií, vzpomínek, faktů a drbů + dokumentární DVD z patnácti let festivalu.

Předpokládaný termín vydání: Krákor 2014

Dále připravujeme:

THE ROZLADĚN

Velký vydavatelův dluh naší značky. Jihočeská undergroundová kapela hrála od roku 1988 a zanikla v roce 2002. Posledním koncertním počinem bylo vystoupení v Plešovicích, věnované jejich zesnulému bubeníkovi Pepovi Koubovi. Připravujeme regulerní průřez tvorbu kapely z dochovaných materiálů.

*Tyto a další tituly lze objednat
v internetovém obchodě
www.drevenacikada.cz
obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život*

3x recenze odjinud

NARAJAMA – 3'mej
Ears & Wind Records, 2013

Balada o Narajamě?
Japonský film mi byl doporučen *Boržou* a shledal jsem jej velmi „výživným“. Skupina *Narajama*? Byla mi zaslána vydavatelstvím (přesněji Fidem) a shledávám ji neméně zajímavou. Ano, ve sbírce mám jejich staré album, které budu muset prověřit. Leží na něm prach a matná vzpomínka. Ne-

být novinky, už čtvrtého (!) alba, těžko by se prodíralo zpoza jiných. A jak tak aktualitu poslouchám, k mé škodě.

Pohádkové ilustrace *Briana Tjepkemy* na matném Digipaku nabízí jedny z možných uchopení. Pestrost, hravost, barevnost. Alternativa nemusí vždy znamenat překomplikovanost, divnost za každou cenu. Ano k porozumění je potřeba trochu víc než tupě sedět a „jen“ poslouchat. Napadá mě přirovnání k sudoku. Než rébus zlomíte a hbitě doplníte zbývající čtverečky, lámete si hlavu, odkládáte, rozčilujete se, málem lámete tužky. Ovšem po přenesení se za vzpouzející se bariéru přijde úleva.

Ani druhý poslech mi nedovoluje najít rychlý příměr. Snad to ani není možné, snad to není potřeba. Stále sršící nástroje, příjemně frázující vokál, nejednou se s lehkostí rozlétávající do prostoru. Rockové trio preludující tak akorát, abych i já, artrockem nekojený posluchač, neměl pocit trapna. Vše srozumitelně doplňuje zpěvák *Milan Lovec Bílovský* pečlivými klávesovými barvami, všem nejednou také rejstříkem

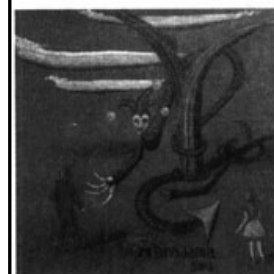
klavírním. Právě v těch okamžicích (např. *1*) se dostavuje vzdálený pocit lidové muziky. Chvilí té naší (*5*), aby po pak vše umně propojil s ozvěnou lidové hudby odkudsi. České slabikování (*6*) si před kytarovým sólem s vířícími bubny až šamansky zahaleká. Po vyslechnutí vypíchnuté baskytary na *Uralu* (*7*), se vrátě na začátek a poslechněte si, jak *Igor Judas* hraje ve skrytu ostatních. Nemenší zážitek. Až si říkám, jak je možné, že takovouto perlu „musí“ vydat malinké vydavatelství a neperou se o ni velikáni na trhu? Kašlat na to, dokud tu budou Fidové a jemu podobní, není potřeba smutnit. Pro zvýšení etnické divnosti představí *Miloslav Inocenc Černý* sóličko na orientální prehistorické domácké harře, jež zní jako africká kalimba, tedy tykvička s několika přichycenými plíškami na drnkání. Tanečně vláčný *Pan Násilí a paní Válka* (*9*) přináší nejen smutné povzdechnutí v textu, ale taky kytaru znějící jako cosi mezi mandolínou a banjem. *Svatosvatě* (*10*) zní rockovou podstatou, což vůbec navadí ani při zpěvákově chození po notové osnově. Ve *Slováckém Tibetském* (*11*) nám již zmíněný host Inocenc Černý představí vibrace obřích kovových rour v podání tuzemských plastových trubek. Na obalu závěrečná, uklidňující *Kergueleny* (*12*) je doplněna pětiminutovým tichem. Ve skrytu za ním se totiž nachází ještě neavizovaný bonus (*13*), jakési opatrné, přesto třeskuté setkání perkusí s kapelou. Zajímavých sedm minut.

Radek Kopel

NARAJAMA **3'mej**

EARS & WIND 61:55

ART ROCK

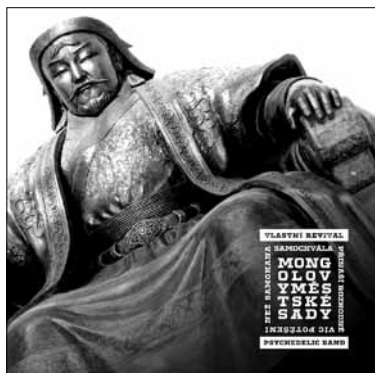
Kyjevská skupina *Narajama* vznikla v roce 1991 a vydala tři desky. Pak se na třináct let odmlčela; její čtvrté album (dokončené v lednu 2000) proto vyšlo až nyní, v souvislosti s reunionem skupiny. Odklad nahrávku nijak nepoškodil, je to v zásadě nadčasový artrockový počín, v němž jsou patrné i vlivy world music či jazzu. *Narajama* zřetelně navazuje na kapely z okruhu Rock In Opposition i na brněnskou alternativu. Často u ní bylo patrné ovlivnění moravským folklorem, dokonce většinou měla v obsazení cimbál; tady slyšíme rockové kvarteto, neobvyklými nástroji spíš jen okořeněné, ale i tak vždy znějící pestře, nezvykle a originálně.

★★★★☆ JAROSLAV RIEDEL

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

– Samochvála Přináší Rozhodně Víc Potěšení Než Samohana

Ears & Wind Records, 2013

Přední obal kromě klidu a respektu dýchajícího z fotografie betelně usazeného asiata, nabízí pojmy, které mi evokují mnohé, ponejvíce humor: 'mongolovy' (útržek textu "mongoloid to sněd"), 'psychedelic' (lákový obrat), 'samochvála' a 'samohana' (budiž ponechány zcela bez komentáře), hehe! Ještě jsem nezačal poslouchat a už tolik štěstí... snad to vydrží.

Mongolovy Městské Sady už se valí do Mostu. Kytára těžká jaxviň, nervní souzvuk trumpetů a kazoo (*1*). V *Moťilovi* (*2*) kapela přechází na uvolněnější notěčku. Struníky jest vybrnkáváno, trumpeta lká. Adekvátní podkres, když se tu pje o mozkovrtví. *Pes na zelenině* (*3*) si žádá hodně česneku, MMS-ka

k tomu dodává hutnou kajtru. Útoky trumpetů se zdají být poznávacím znamením Moraváků. "Mrtvej je celej svět, všichni jsou dead." Úsměvné sdělení smutného faktu s jasným poselstvím bez světla na konci tunelu (*4*). V podobném duchu se nesou i další texty. Míra skepse závisí na rozpoložení každého posluchače. Osobně se bavím, i úsměv by se našel. Mám spíše obavy o labilnější náтуры.

Radek Kopel

(<http://napalmed.blog.cz>)

Distribuce: Drevenacikada.cz

(Rock & Pop, 10/2013)

Program: Narozeniny Nikoho vol. 6

Vše už tu bylo. Nikdo nikoho neviděl. Pravidla jsou vyfoučena, změny potvrzeny

16. listopadu 2013, Olomouc, S-bar

16:30 NICMOC KVINTET

17:30 SĀMANNI

18:00 SIBÉRIJA

19:00 HYNKOVY ZÁMKY

20:00 HROZNĚ

21:00 FYZICKÉ OSOBY

22:00 ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO

23:00 MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

Mikrorozhovor s jedním z tvůrců filmové společnosti Kunst Macht Frei (Martinem Kozlovským – metalofonistou ve skupině Hrozně), který si nejspíš přál zůstat v anonymitě.

Martine, jsi součástí filmové společnosti Kunst Macht Frei, mohl bys krátce představit co a kdo je Kunst Macht Frei, jak a proč společnost vznikla a co má za sebou?

To je příliš osobní otázka, nemohu odpovědět.

Filmy z vaší produkce jsou běžnému divákovi zcela neznámé, přesto snímky získávají nejvyšší ocenění... Kde všude byly promítнутy a s jakým úspěchem?

Všude možně. Například na Bangladéšských filmových nadějích či Zlatém filmáku ve Filakovu. Tam nás chápou a chtějí.

Na web spodnyproudy.cz jsme nasdíleli váš film Proč nechodím do kina, který je k vidění na serveru Youtube. Tenhle snímek má cca šest minut, což z laického pohledu není mnoho, jak dlouho zabere tvorba takového dílka a co všechno obnáší?

To je dost složitá otázka, skoro jako by jsi se ptal odkud a kam jdeme.

Uvažovali jste o tvorbě delšího snímku, který by eventuálně šel do televize, kin, do distribuce? Je taková představa vůbec myslitelná?

Naše mysl se nebrání vůbec ničemu. Klidně i seriálu. Bohužel naše děti nám to nedovolí.

Nač se může fanoušek pobytlivých obrázků těšit během festivalu LES / KRÁKOR RETROSPEKTIVA, kde se řada vašich filmů bude promítat?

Na zasvěcené úvodní slovo, spojené s lechtivými, ale trapnými skeči.

Program: Les

*Poohlédnutí za patnácti léty festivalu Krákor
Jedenáct let vydavatelství Ears&Wind Records*

29. a 30. listopadu 2013, Brno, klub Boro
(otevřeno od 16:00)

PÁTEK

17:00 KUNST MACHT FREI – filmová projekce

17:30 ZÁVIŠ

18:30 NICMOC KVINTET

20:00 SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE

21:30 MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

23:00 GINNUNGAGAP

SOBOTA

17:00 KUNST MACHT FREI – filmová projekce II. část

17:30 SIBÉRIJA

19:00 NARAJAMA

20:30 HROZNĚ

21:30 ŠPINAVÝ NÁDOBÍ

23:00 KABARET DR. CALIGARIHO

Pokřtíme reedici Závišovy první knihy Oběšený Petr, která vychází péčí Ears&Wind Records a uvedeme fotosešit fotografií Emira&Chaliho z loňského ročníku s videosestřihem z akce na DVD. Uvedeme novou desku legendární pražské undergroundové kapely Ginnungagap *Jsem životu děvkou* a ultralimitovanou desku *Rouno pelichá* třebečské psychedelické kapely Mongolovy městské sady nahranou 4. listopadu 2013 ve studiu Chlív. Nahlášené i nenahlášené básnické vstupy. Filmová projekce skupiny Kunst Macht Frei. Slovem provede básník Marek Sobola

Předprodej za 200 Kč na baru v Boru, na Dřevěné cikádě, U Wolfa a v Indies.

Vstupenky na místě: permanentka 250Kč, jednodenní vstupenka 150Kč.

Podrobné informace: spodnyproudy.cz.

Ochutnávky na rádiu Dráták: dratak.cz

Skončil Potulný dělník 2013

Festival Potulný dělník založil na přelomu tisíciletí básník Jaroslav Erik Frič. Název je dědictvím po nakladatelském časopise zmíněného otce zakladatele. Od roku 2000 vystřídal festival mnohá místa. Nejslavnější éru zažil v domě Skleněná louka, kdy zaplnil celý bývalý pavlačák. Klub ve sklepě, hospody v přízemí i v patře, čajovnu i zahrádku. To bylo ještě v časech kdy se i v místě dnešní nekuřácké galerie mohlo svobodně dýchat a kdy vyhlášený sklep Skleněnky pukal ve švech a díky nezaměnitelné atmosféře se z něj těžko odcházelo, z povzdálí snad mohlo strážlivé ucho slyšet dunění ranních rozjezdů...

V dalších letech byl festival realizován v putyce Mandragora, v hospodě u Sucháča, ve sklepě Skleněné louky a v klubu Boro, mnohdy i současně na řadě řečených míst. Festival byl do roku 2012 mizerně dotován (a paradoxně stále prodělav) z nejrozumnějších zdrojů, ať už to bylo Ministerstvo kultury, Město Brno či Kraj. Takový ten samožer, kdy sice na něco dostanete peníze, ale vlastně je na nic kloudného nemůžete použít, protože by to bylo v rozporu s příjmem dotace.

Letos jsme upekli dramaturgii s Honzou Bartoněm, vydavatelem básnického almanachu *Um Pakultury* a realizátorem mnoha kulturních akcí a protože si o dotacích a špinavostech s nimi spojenými myslíme oba zhruba totéž, udělali jsme festival na vlastní triko. Odhadli jsme kolik může přijít lidí, oslovili vystupující a všichni s námi drželi basu a přijeli nanejvýš za cestovní náklady a pár piv. Zpět do undergroundu. Výši vstupného jsme nastavili adekvátně cestákům a suma sumárum jsme skončili v mínusu 260 korun a příjemnou kocovinou.

Pozvali jsme koho jsme na festivalu mít chtěli, nepřijel bohužel Karel Vepřek a Chudák paní Popelková, protože Karlovi začala blbnout krční páteř. Skvěle zaskočil Mira Kubín, jehož krční páteř se jevila v pořádku. A na poslední chvíli zrušili účast Blaho19, kvůli porodu. Nemoce a haranti – to jsou vždycky jen komplikace. No a Lukáš Balabán se na nás vysral. Byla zastoupena pestrá směs, uznávání básníků i vynikající kapely a pro milce pohyblivých obrázků jsme každý den v úvodu promítli jeden z filmů Jakuba Žida, který se nechal slyšet, že jeho filmy vyženou i poslední zbytky publika, v Brně však měl úspěch jak starší snímek *Překvapení* v kryptě, tak novější *Demiurgos*.

Počáteční rozpaky z jediného prodaného lístku v předprodeji rozmetaly známý ksichty, který se postupně začaly valit do sklepa, hordy postav zmámejch z podobnejch akcí – *Narozeniny Nikoho*, *Hradčovice*, *Konce léta*, *Krákor*... a taky nějakí neznámí, kteří se známými stali zanedlouho. Jen mě překvapuje, kde byly zase studentky filozofie? Grupáč je někdy lákavější než poesie, ale poesie je většinou hlubší než grupáč. Je pátek 18. října 2013 a v Boru na plátně běží psychedelická vize Jakuba Žida, *Demiurgos* – stvořitel s básníkem Stylusem v hlavní roli. Groteska s unikátními efekty, radost pohledět, a když v pauze pustíme ještě bonusový rozhovor s herci, publikum přestává chápat kde se ocitlo. Ale to už trousící se návštěvníky vítá hudba Míry Kubína, který po hudební stránce festival otevírá. Následuje pásmo zhudebněné poesie Zbyňka Havlíčka v podání Vítě Holaty, Radima Babáka, Petra Fučíka a Tomáše Doležala, čtveřice hudebníků známých spíše z jiných projektů – *Špinavý nádobí*, [che], CS zvuk, nebo *Budoár staré dámy*. Pavel Šuhájek čte své pásmo a krásná Klára Kolofíková improvizovaně tančí v červeném ohozu, samci

slintají a po vystoupení si Kláru uzme i Ivoš Krejzek a tepe do lidí přisprostlé verše a Klára tančí. Kapela Vlna z Týna nad Vltavou je zjevení, zatímco bubeníkovi je 41, basák dožívá sedmnáctiny, chlemtá pivo a vystoupení prožívá. Naprosto neznámá trojka doporučená starým známým panem Křižovatkou mě nenechává na pochybách, že šlo o dobrou volbu. Čte Mojmir Vrba a střídá ho neméně charismatický Stanislav Denk. Za computer se usadí Jan Lamram, ten křehký písničkář, co v jinošském věku koketoval s death metalem, nechal se pokřtít, folkařil a dnes rapuje v duu Massive Mustache s Manazzem. Tentokrát doprovodil na zvuky a hluky miláčka

Básník Mojmir Vrba. Potulný dělník 2013, foto Zdenek Vykydal

Marka Sobolu. Ne, Marek není gay, furt se na to někdo ptá, ale nakonec co komu po tom. Pódium na pár chvil zabere sekretářka Pána Boha Lucka Rušková, básnička střídající Olo-mouc, Amsterdam, Brno a dnes usazena ve stověžaté matičce neútné. Večer uzavírá čtení básníka Vojtěcha Landy a tečku za pátečním běsněním zasazuje kapela Hary a Hadi z Nenkovic, místy i s hostujícím Janem Bartoněm proplétajícím se mezi pivy, kořalkami a mikrofonem.

Je noc, ukládám ostatky ve zkušebně v Kuní díře, mezi plísně a rozjímám do vlahého sobotního dopoledne.

Oběd na Masným růžku a tu se zjeví hlava Stena Vlče s přáteli – uničovská sekce na přátelské návštěvě. Pár nefiltrovaných Urquellů a hurá do sklepa na další film Jakuba Žida – *Překvapení* v kryptě.

Je sobota 19. listopadu. Na úvod hraje nová kapela čicháče plynu Milana Erbeny nazvaná poeticky Hernabar. Je to kapela složená z muzikantů legendárního Slumu a jejich přátel a zní to podobně a zní to skvěle. Mikrofonu se chápá znamenitý básník a publicista Ivan Motýl, ostravský blok začíná. Bubeník Hernabaru doprovází Ivana při čtení a dodává tak vystoupení mj. skvělého performeru na šťavnatosti, budí se Vladimír Jaromír Horák – ten si přinesl nevim už kolikátou dávku dvojitého piva a se zavřenýma očima bděl v koutě klubové místnosti. Stojím u stěny, u pultíku, pokušuju a poslouchám Ivana, když se Vladimír – hora, postaví k mému čelu bradou a burácí „měl jsem tu čist, chtěl jsem tu čist ty čuráku“, snažím se přítele uklidnit, ale ten nedbá a zdvíhá püllitr, který k mé potěše rozfláká o stůl, nikoliv o moji hlavu. Tvářím se jakoby nic, Ivan

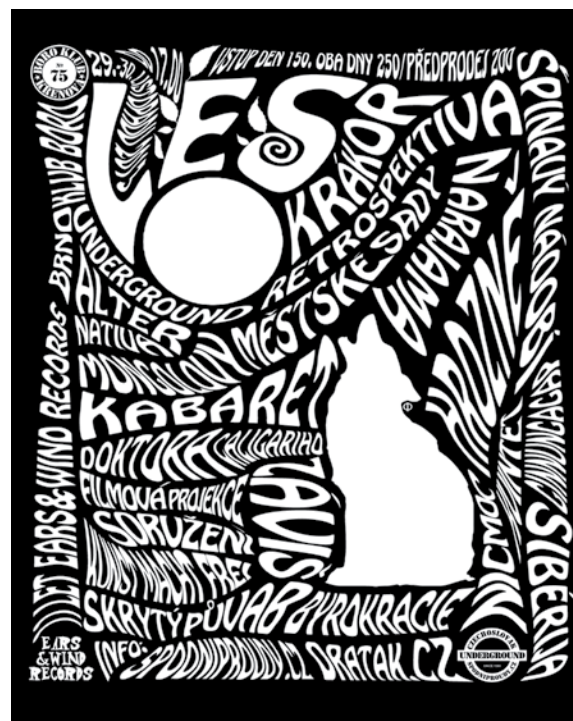
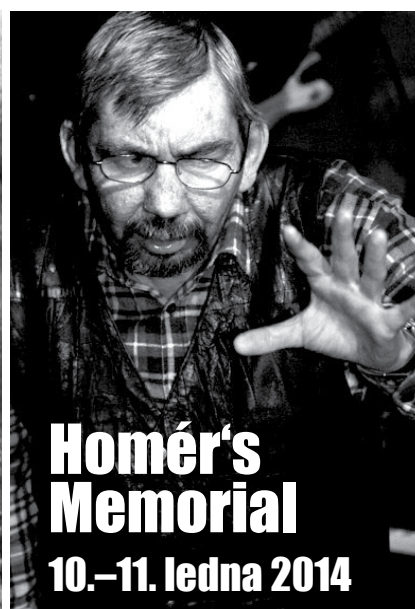
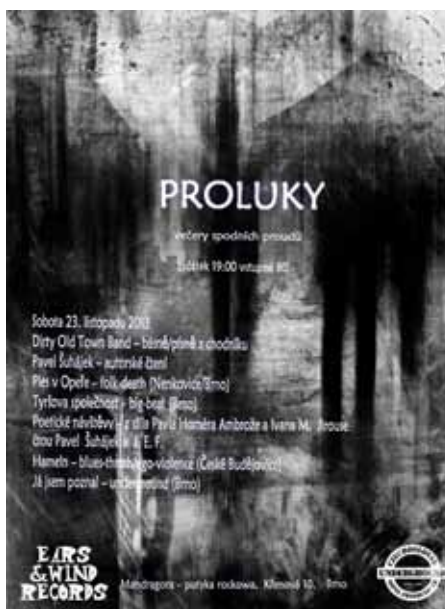

Kapela Jiříkovo vidění pokaždé jinak. Potulný dělník 2013, Brno - klub Boro, Foto: Arnošt Zukaš.

utrousí poznámku o ostravských prvcích a přinejmenším pro můj případ situaci značně odlehčí. Někteří lidé se hrnou mě zachraňovat, Vladimír burácí „všichni jste čuráci, chtěl jsem tady čist“... Rozumím mu, dělám jakoby nic a schází-me se u baru, kde mu kupuju pivo, protože z bezpečnost-ních důvodů prý další nedostane... Ivan dočte a po chvíli klubem rezonuje Země malopolská – Vladimír Jaromír Ho-rák. Nevím, zda je to vystoupení humorný skeč úplně ožra-lýho chlapa, nebo naprosto nestandardně podaná báseň, kterou V. opakuje dvakrát, poprvé nanečisto. Vážná báseň v tomhle podání vzbuzuje nejistotu. Smát se? Brečet? Obě polohy se ve mně perou. V. zkouší efektní otočku s mikro-fonem, ale ten zůstává na mrtvém bodě, přispěchají zvukaři a bleskově cpou další dva mikrofony V. pod rypák. Po dvace-ti minutách V. dočte a publikum ve schizofrenní situaci pláč versus smích dojato tleská. V. zůstává na židli v odpočívací poloze a nastupuje Petr Hruška, další z legend básnické Ostravy. V šeru klubu si půjčuje svítilnu a jako horník slez-ské Ostravy předčítá ze svých textů, aby zakončil poutavou vzpomínkou na Magorovo silné období. Přestože Ostravu za hlavní město kultury nepovažuju, mým ostravanům nadšeně tleskám. Na scénu přichází kapela Jiříkovo vidění v trojjediné sestavě. Strhaný rys a opět úplně jinej zážitek než posledně. Jiříkovo vidění pokaždý jinak a opět výborně. Pokračujeme

dalším čtením a protože sobota je ostravské večer, vystupují Zapalmne. Premiérový duet kytaristy frýdeckomístecké ka-pely Jakobynic Michala a krásné ostravské šansonierky Míny, která se předvede v poloze dekadentní básnířky a koketnost barové zpěvačky v sobě určitě nezapře. Večer graduje hos-podským bigbitem – kapelou Slum a Hynkovými zámky, alternativním projektem z Olomouce. Zámky hrají jen ve třech, protože basák během večera přišel o basu ukradenou z auta nad klubem. K tomu není co dodat, drobné oděrky číhají na každém rohu. Miky Marusjak a jeho Poetic Band večírek patřičně zakončí, ale to už je neděle. Silný kusy po-kráčují do zavíračky a v non-stopoch. Slabší a vyčerpaní no-cujeme u Honzy a Slavíka. Já si ustelu v koupelně, protože jinde je plno. Dopoledne mě vzbudí Slavíkova konkubína, že se chce koupat. Odcházíme s torzem kapely Slum a jejich gruppie Alicí na miniaturní tour po brněnských hospodách. Dopíjím 16° speciál a jedu vyzvednout haranty. Děcka a ne-moce, to je vždycky komplikace.

-fido-
říjen 2013
(spodniproudy.cz)

DOPORUČUJEME NAVŠTÍVIT:

14. listopadu 2013
DECH PROTI NOCI
 Galerie pod Petrovem, Kopečná 20, Brno
LENKA HAJDUČKOVÁ, RENÉ MÜLLER, ŽEN, LAV-LAV

23. listopadu 2013
PROLUKY
 Putyka Mandragora, Křenová 10, Brno
DIRTY OLD TOWN BAND, PAVEL ŠUHÁJEK, PLES V OPEŘE, TYRŠOVA SPOLEČNOST, J. E. FRIČ, HAMELN, JÁ JSEM POZNAL...

29. – 30. listopadu 2013
LES – KRÁKOR RETROSPEKTIVA
 11 LET EARS&WIND RECORDS
 Klub BORO, Brno, Křenová 75
KUNST MACHT FREI – filmová projekce, NICMOC KVINTET, ZÁVIŠ – křest reedice *Oběšeného Petra*, HROZNĚ, MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY, SIBÉRIJA, SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, NARAJAMA, ŠPINAVÝ NÁDOBÍ, GINNUNGAGAP – křest CD *Jsem životu děvkou*, KABARET DR. CALIGARIHO.
 Nahlášené i nenahlášené vstupy...

14. prosince 2013
 Putyka Mandragora, Křenová 10, Brno
STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, NŠOČI, JEZEREL, 5KILO UBRUSU a další...

10. – 11. ledna 2014
HOMÉR'S MEMORIAL
 Klub BORO, Brno, Křenová 75
KONTROLL, ČESNEKOVÝ HLAVY, JÁ JSEM POZNAL..., METALURG, TYRŠOVA SPOLEČNOST, YLO – AFRICKÝ SLON, FKLETZI, POSTIŽENÁ OBLAST, HAVÁRNA – křest CD *Óda na piču*. Křest revue DNO č. 20 a další...

aktuální programy: spodniproudy.cz

Tiráž

Uši a Vítr – Narozeniny Nikoho a LES speciál • noviny Potulné akademie • s pomocí Boží a přátel společnosti Christiania • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 723 025 974 • za redakci odpovídá Jaroslav Erik Frič • číslo připravili: Fido a Honza Bartoň • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 19773 z 18. 10. 2010 • doporučená cena 20,- Kč